

Arbejde. Det ærede Medlem skildrede meget gribende den sløvende Virksomhed, det maatte være Dag efter Dag, Time efter Time intet andet at foretage sig end at bore Huller. Det, som Lovforslaget maa tilstræbe, er da dette, at saadan sløvende Virksomhed ikke maa vare ud over et vist begrænset Tidsrum, for at der kan blive Tid til anden Beskæftigelse. Jeg tror, at det ærede Medlem ikke vil mene, at man ved at fastsætte en saadan normal Arbejdsdag paa 8 Timer vil paabyde Arbejderne ikke at have lønnet Beskæftigelse i nogen af Døgnets andre Timer. Hvis det var Hensigten, maatte der i alt Fald staa i Lovforslaget: Arbejdsdagen skal være 8 Timer, og det tillades ingen at tage lønnet Arbejde ud over de 8 Timer. Thi ellers maa man jo forudsætte, at Arbejderen, naar han havde sluttet sit Arbejde i de paabudte 8 Timer i en Fabrik, meget let vilde komme til at søge Arbejde hos en anden Arbejdsgiver i den øvrige Tid, han havde til sin Raadighed. Da vi talte om Orlogsværftets Arbejdere, saa vi ogsaa, at de, der havde disse 8 Timers Arbejdsdag paa Orlogsværftet, bagefter søgte lønnet Arbejde andetsteds, hvilket var nødvendigt for dem, fordi den Løn, de fik, var for ringe, og vel formodentlig ogsaa, fordi de trængte til mere Beskæftigelse end den, de kunde faa indenfor de 8 Timer. Lovforslaget synes altsaa i saa Henseende at mangle nogen Klarhed med Hensyn til, hvad det tilsigter. Jeg formoder, at det kun tilsigter at begrænse Arbejdstiden hos den samme Arbejdsgiver, medens det derimod vil tillade Arbejderen at udnytte sine 8 Timers Frihed, paa hvilken Maade han kan, til Supplerings af sin Beskæftigelse og tillige af sine Indtægter.

Der er yderligere et Punkt, hvor der tiltrænges Oplysninger. Jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis man vedtog Lovforslaget, som det foreligger, hvor man fastsætter Arbejdstiden til 8 Timer uden at fastsætte Lønnen, saa gjorde Lovgivningen ikke Arbejderne nogen Tjeneste under de nuværende Forhold. Med andre Ord, jeg tror, at man kan sige, at til Lovgivning om en Maksimalarbejdsdag hører aldeles nødvendigt Lovgivning om en Minimalløn. Men da vi fornylig her i Tinget talte om tvungen Voldgift, som i Virkeligheden er et Statsindgreb i Arbejdsforholdene, ved hvilket efter al Sandsynlighed baade Spørgsmaalet om Arbejdstid og Arbejds løn bliver afgjort ved Voldgift, stillede det ærede Medlem (Martin Olsen) og hans Parti sig afvisende overfor denne Tanke om tvungen Voldgift, selv om den fik en ubetinget statslig

Karakter, fordi de mente, at det burde overlades til Organisationerne gennem fri Drøftelse at udvikle dette Forhold videre. Med andre Ord, der forekommer mig at være nogen Uoverensstemmelse med Hensyn til Partiets Stilling paa disse to Punkter. Man tænker sig her at fastsætte Arbejdsdagen indenfor en bestemt normeret Tidsgrænse, men samtidig kræver man ikke, hvad der efter min Mening er en nødvendig Konsekvens deraf, en fast Mindsteløn for disse 8 Timer. Ej heller vil man være med til en Lovgivningstilstand, hvor saadanne Forhold, baade Arbejdstiden og Arbejds lønnen, blev afgjort gennem en tvungen Voldgift af statslig Karakter.

Dette Ting og navnlig det Parti, hvortil jeg hører, har jo ved denne Sags Behandling altid erklæret, at vi med Hensyn til Spørgsmaalet om Arbejdstidens Begrænsning vilde se bort Direktivt deri, om der af Hensyn til Slægtens Sundhed og ogsaa med Hensyn til de samtidige Medborgeres Udvikling i kulturmæssig Henseende var særlig Anledning til at gribe ind ved en Lovgivning. Derfor gik vi ogsaa i Fjor med særlig Glæde med til Bestemmelsen i § 24 i Fabrikloven, som siger, at i sundhedsfarlige Virksomheder bør Arbejdstiden kunne begrænses. Som Forholdene hidtil er oplyste, og som Udviklingen hidtil er skredet frem, tror jeg, at det er paa denne § 24's Grund, at Sagen bør føres videre. Paa § 24's Grund tror jeg, der kan skabes noget godt for Arbejderne og for Samfundet som Helhed. Det foreliggende Lovforslag, der jo ofte har været fremsat, betragter jeg som et Forslag, der føres frem, for at man kan holde dette Spørgsmaal levende i Befolkningen og hos Lovgivningsfaktorerne, at man ikke skal glemme det gamle Krav, der er lige saa gammelt som den menneskelige Natur, at der bør være et rimeligt Forhold mellem Arbejde og Hvile.

Ovesen: Om det foreliggende Lovforslag kan der neppe være meget at fremføre, som ikke er blevet fremført eller berørt under de tidligere Behandlinger, som dette Lovforslag har været Genstand for gennem de mange Aar. Lovforslaget er, som Ordføreren for Forslagsstillerne (Martin Olsen) sagde, en gammel Traver, som har meldt sig her i mange Aar. (Martin Olsen: Jeg sagde Genganger). Saa siger jeg Traver, det er det samme som Genganger. Hvorledes man benævner det, har ikke saa meget at sige, naar man ved, hvad man mener, og jeg mener, at dette Lovforslag er en gammel Bekendt, som er kommet igen tid